

[Finansministeren.]

mindelige strafferetlige betragtninger offentligt at stemple den, der har forbrudt sig. Hensynet til den pågældendes familie taler herimod, ligesom en sådan bestemmelse ikke er helt let at praktisere på en rimelig måde.

Jeg gør imidlertid udtrykkeligt opmærksom på, at når den ikke er optaget i lovforslaget, betyder dette ikke på nogen måde, at kontrollen eller straffebestemmelserne iøvrigt agtes svækket. De bestemmelser, der er vedrørende kontrol og vedrørende bødestraf og anden straf, er de samme som i den nuværende lovgivning, og det er ikke regeringens tanke, at der her skal slækkes. Vi har i regeringen været inde på den tanke, at man muligvis skulle ordne det sådan, at skattebesvigelsessager efter visse regler skulle indbringes for domstolene. Dette spørgsmål bør formentlig overvejes nærmere.

Jeg har nu omtalt en række af de ændringer, lovforslaget indeholder. Der kunne nævnes flere; men jeg må nøjes med at henvise til selve paragrafferne og bemærkningerne. Der kunne også nævnes forskellige punkter, hvor vi ligesom skattelovskommissionen har overvejet forandringer, men ikke i øjeblikket har ment at kunne stille forslag derom. Det gælder f. eks. tanken om at beskatte gennemsnitsindtægten for de sidste 3—4 år i stedet for indtægten for det sidste år alene. Det kunne give en ønskelig udjævning for stærkt svingende indtægter; men bortset fra det administrative besvær kan det måske skabe vanskeligheder under en nedadgående konjunktur. Man har derfor ligesom kommissionen indskrænket sig til at foreslå, at negativ indtægt for et enkelt år kan fradrages i indtægterne for de tre følgende år. Det generelle spørgsmål om beskatning af gennemsnitsindkomst bør dog nok fortsat have overvejelse.

Jeg skal endnu kun bemærke, at både procenterne for aktieselskabsskatten, derunder udbytteskatten, og skalaerne for indkomsts-katten og formueskatten er beregnet således, at det samlede provenu stort set skulle blive det samme, som de pågældende skatter indbringer i dag. Dette skal forstås således, at aktieselskabsskatten svarer til både den nuværende statsskat og den nuværende kommunale selskabsskat, medens indkomst- og formueskatteskalaerne tilsammen skulle indbringe stort set det samme beløb, som de gældende personlige

indkomst- og formueskatter til staten samt den fælleskommunale udligningsfond forventes at give i det kommende skatteår.

Som nævnt er ganske vist formueskattens provenu reduceret med ca. 40 mill. kr. ved formuegrænsens forhøjelse til 100 000 kr. Til gengæld er de i sidste uge foreslåede nedsættelser i indkomsts-katterne til stat og udligningsfond ikke indarbejdet i skalaen i nærværende lovforslag. Denne giver på de forskellige indkomstrin en skat, der i de fleste tilfælde omtrent svarer til det, der betales i 1952—53. Iøvrigt er det klart, at alle provenuberegninger må være noget skønsmæssige, bl. a. fordi forskellige af de foreslåede ændringer i statsskattelovens bestemmelser påvirker provenuet. I de fleste tilfælde er disse påvirkninger sikkert små; men den samlede virkning lader sig ikke forudberegne med sikkerhed.

Iøvrigt er skalaernes opbygning ikke ændret væsentligt fra de nuværende skalaer; men jeg gør den tilføjelse, at når kommuneskattelovsforslaget til sin tid kommer frem, vil det være rimeligt at se på de kommunale beskatningsregler og skalaerne for de statslige skatter i sammenhæng — det er jo den samlede beskatning, det kommer an på, og man må naturligvis ved indretningen af den ene skatteform tage hensyn til den anden, således som det også er gjort i skattekommissionens betænkning. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind på nu; det kan man bedre gøre, når begge de to lovforslag foreligger.

Derimod er der grund til at understrege, at navnlig tallene i indkomsts-katteskalaen, som jo er den vigtigste, må være foreløbige af en anden grund, nemlig den at skattens størrelse naturligvis bestemmes af behovet. Og hermed vender jeg tilbage til spørgsmålet om skattereformen som helhed.

Så vigtige en række detailbestemmelser vedrørende skatternes indretning også er, så er det klart, at det vigtigste af alle spørgsmål vedrørende beskatningen er skatternes samlede højde. Og jo større de samlede skatter skal være, des vanskeligere er det at indrette et skattesystem sådan, at der ikke bliver betydelige ulemper. Derfor må det blive udviklingen af statens udgifter i de kommende år, der bestemmer, hvilken form den kommende beskatning på lidt længere sigt skal have, med andre ord, hvorledes den samlede skattereform til sin tid kommer til at tage sig ud. Udformningen af denne skat-